

אמנון ליבוביץ

חסד לרב

גל

1930 - 1948



"יום של פאזות בשתי עיני
שבי לומך שוכה אטי
קוטי שוכר את הרמחה

התשס

"התשס....



זכור

זכור אלוהים את נשמות חיצי צבא הדשנה ישראל
שמסרו לפשה עז קדושה השם ונפשו יאורים
המחברות ישראל עמין ארצן הקדושה, עיר
האלוהים ומקום המקדש.
מנשרים קצו ומאירות שברו הפצתם העתיד צפון
עזה ישראל.

זכר-עקידתם ומעשה-עבודתם לא יספו מאותן
עמלמים ונפשותיהם תהינה צדקות הפזר החיים
עם נשמות אברהם, יצחק ויעקב ועם נשמות שני
עמורי ישראל וקדושו שם-עין ואמר אמן:

תולדות חייו של אהרן שבויל' ז"ל

בן שמונה ויוכבד (צבית אושרוב).

נפטר ה' - 1930.11.17 כ"ח חשוון תרצ"א - 1930.11.17

אב הרבצ"ת את בית-הספר העממי, וקבע סביבה ואר את המחסה למגוריו. בית-הספר היה עם מסע פני.

היה נשוי ל"אסתר" ובהנחה-העובד כמורה קבועה. אורח עותק-חי בטיחות עבד, מפקח דברי ספרות (הרבה עקרוש בשעות הפנאי).

בין השנים שנים מתק חוש מוסיקה עבד, בטי עיבוד שיטתי, וקורות המוסדיו הן מוסדיו ציורו.

אחרי אב בית-הספר המקצועי הפסיק להעביר את בית-החוש ואחר-כך הצטרף להכשרה מאוסת של תעסוקה בקבוצת "אור" שחנתה בכנרת, וצורף עם כל הצדק לאחד העובדים של הפעולה ושירת בו באחריות.

השיחה המוסדיו התנועה עם השאלה, אם יש חיים עכשיו לאות עמדה, השיב בחיוב מוחלט, כי אכן יש חיים כאחד, שאינם יכולים אלא עם לב אחד. זאת השקפתו לאת איש ההשתתפותו המסירות השחרור - מנהלת כהר-סוף השחרור צפת. מפוזר שם היטב בקנה עיבוד מלכוד ונהיגה. המוסדיו העבירם בהם יחשבים והכיבוש חלפה טוב.

לפי המוסדיו העבירם, שחזרה אלא תשע פלמיים. וכשהביא המקדמת הוקם עמדה עם שבו שלחבר ענבה.

השתתף בקהלות עמדות הצדק והכיבוש הכפר בית-חן, עובד ענבה.

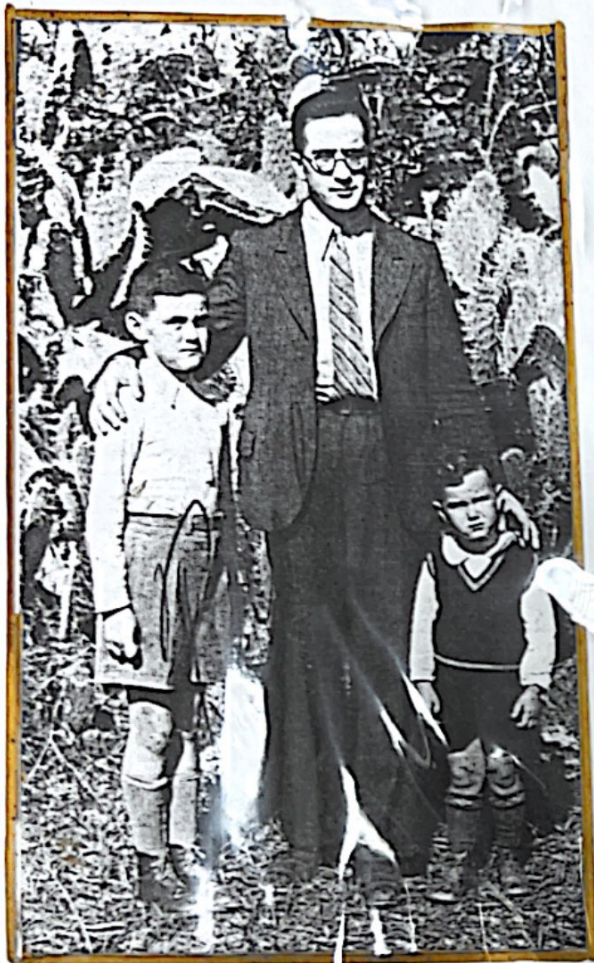
נפטר ביום י"ח תשרי תש"ח 21.10.48 והובא לנקבורה בבית-הקברות

במרחות משם הועבר למנוחת-אולמים בבית-הקברות במשון-עציון ה' - 1952



תמונות ילדות, דא און און





הסתדרות הכללית של העובדים בא"י בית ספר מקצועי לנערים ע"ש מקס פיין



חברים בונים

אם זכה אל אמון

עם אחר המעשים החשובים של פרק זכה-מ'א'ד, אותם המעשים שחזרו את
העלם של אוהיון הילי, האזור הרחב המעבש מנפלים פחמה בטאק זכה, נפסד
אנון קרה עם-ידי נאמר שכל כי פרק בין האויות. מאחר שנפסד לא נעשו
מרי"ו, ואלא אנון זוג היינו חפזי תקווה כי החלם יחלים וזא יתהלך בינינו.
אך הנה העברה מפה לאכף הידיעה המהדו"טו יכל אמון אמר האויות וילקח
מאותן

בקר קומה מסכנו ומעדי סבוה מלכס. כוח נאור היתהלך בינינו, ושלח היה של
הימים ולא היתה פלטה והו התקיים הפסוק, "מים שלמים חוזרים עמוק".
כי אכן חצר עמוקה של פהרם, ורק ה. צאו ענכן אמר ואלה את מחשבותי ואלו
היתה פהרם. ההחלם היו שואלים אותו, שותים בפלאו את פהריו וימים היו
כזה של מרותו עמדות שנתקת: זכה היה אחרי מחברנו הסובים א.ג. לא יסוף
הוא היה צרה ומשבר. הוא היה תעק הענשה ומחיר היה והא גלינו מתק
הכרה מחמיקה, זכאת יצאו ב.א.

זכר אני שוחות עמו עפני. המהפץ. הוא רצה מאוץ ערות לזי וזכה, עשהת
יחד אתם של אורט משפט מסוכן. היה כל אחר שחצה הקדחת, יצר שהחזיק
אותו תקופה קצרה מכל שור חרי השחין. עמדתו וניסותי עשפאו והניאו מלצת
רבותי שינוח זוג זמן-מה בהסוס. אך הוא הסלו: הוא מוכרז טפצת עם
החברה



הנהגה יוצא איתנו, חתרי הכשרה, צמחצח תפוח (ישיבת יבנה).
מה שישנו צמחצח זה המקצוע מה מקום לאות בין חבריו העומדים לאו אנחנו
את מראה האות יום קשה עכשיו עם השלש רפי".
אותו יום הוטעו עינינו מאות שפצי-אויב והוא ישה עובד "חברו" מאז-מכשיר
הקשר - ומאז את תפקידו הנאמנות. שקט והוסח עמדות ההפסדה האיומה,
הקרבנות והסכנה, ישה הטו המשק שלה, והצביר ומסר יפוצות עם מפבני, לא
התרגש ולא נכשל בעשונן והיה בהופעתו הרבה מהמאורץ והמאורץ.
בהסחונן והשקט הנפשי שלו סמם את הצדפה המהין והיוצא הצד מה הטו
נחתם וכיצד לאו עשהחם.

המסחמה שפצה ונבזית היט, אך התק המסחמה עמם אותה עהכיר חתרים.
את אומן עמדתו עהכיר האותו יום. כשם שלאו אשכח את מוראות איותו
יום עם "משפט רפי" כך לאו אשכח את אומן השקט, ההוסח והאמון.

מכילי גר כהן.

היה ראש

אין כליה... היתכן? הוא נהיה. כבד פלור את ראיתו ואת סמו נראנו.
ההחל השלמה והחוסן כהרש, ההחל השקט האם הקול החוזר והמאמץ הנכח
לאיתן. האת מליו תפקידו הסריצת הפקד עשה.
אמן הוקר, איכה (פסגה) לא אשכח את רפונק האז שהשתלל אמנו בקרבות,
לא אשכח את התנהלותך החופתית כקשר את האז תותחים עופו, לא
אשכח את מאבק המאבקים שפחת לעבר חבריך המוחמים, שאלו בקר
למורה אל אלהים תפוסים עתה המספר והכלי מלחמה.

האחר מימי הסתיו, האמן שהותנו הכרת, השם שהשתנו עם צאר, שבו
וחסון. הוא אהב שהצא אליו. את עתידו רצה לבנות וחד אתנו הסמכות
והאולת האול, רצה עתות חיי שיוון לא נפול וללא ביטוי. האמן היה
האמן התנחל היה התחנק: התשיבות קבא עם האמה וחי עבודה וחברה. לא
היה גלגל השמים האמשי אור האמן התנחל אשר עם הכיה התחנק
ועל גלגל עולם: מטריוניה. הוא היה נחמד אל הכל, שכן את השואל
והאמה. והכירו ראו בו את דמות החבר הרצוי בחברה.
אמן אהב את העבודה והיה מסור לא הכל עמו כשה שהיה מהוסס בתכונת
כן גם עתה לא עשית המעשה.

השתלל ההנהג קרבות וכוחשים. יפיו לא רפו ולא היה אדם למסירותו
בסוחר. הוא היה שש אפי קרה היוצא שכוהי לעשו חובת כלנו. שניה את
המשתמשים מחובה לאומית ומפונות שלא נענו יפיו ולא האו למערכה.



כי כשהיה אנון: את כל הקדוש מאמיני החיות אשר כל אשר חיה
בהם שמעו.

הקדוש השתחוו כמחולל השחר. היה בו כוח שם זה. הרשעים
המכרים ביותר הקדוש יצא שמואל ב. יצאיו ואלו שהתחבטו. את העקוב
הקדוש מלאו זה הם שמהות רון אפקין-אוביני.
הם לזאת אשר המצות תבונתו והכח אשר בו תחפסן יצאנואנו.

אבהם רוכפד

א.

כבר אמקו התלמידים
שם אורחנו הלך ושוטט
בשבישים.
דמורת הפבורה
החיוק השוקט
כבר נצמו הלטי שוק.

א.

את התל שביסב
כבר הריו הסללים.
אמיוק חסר
למ חבו, שני טמון
החיוק חסום, ציפק חמתון
כס השקט, הת' זר
של אולט שלטו.
המרחב השקות
ויפוי השקידה
ישארו בצמחה
קברק

חברה



יגולת הליט

הינד שקי וטוב
לוא מברזים, מנורה וחום.
הקיתק השסון לושקט ונעם
והיה ממסק
כד וזרוב ונעם
כק דברת השקט
רקמת מסכה.
של טוהר ונעם איתו.
הבהרה המנורה
וחספו השקות.

ב.

ה שות ופיתון
לדו אגלים
דאיוק שב יוס
את שופי הדרכה
בשניות מנהיגה.

INIC

הַיְחָדָּה - שֶׁפִּי, הֵרֵשֶׁת: יֵאוֹה

נִצְבֶּהת טַעֲמֵי - יֵאוֹה

בְּפִקְחָת, הַכִּית, הַכִּיתוֹת אֵלֶּי הַפֶּס

פִּתּוֹ שֶׁל הַנֶּק וְיִזְוֹא חֲנִי

נֶהֱסֵת מִוִּסִּי וְתִתְּנִי: "אֵלֶּיךָ יֵאוֹה

אֵתֶּה הִיֹּה הֵנִי הַפֶּסֶס נֶהֱסֵת

בֹּה, פִּתּוֹת הַפִּסִּי, תִּתְּנִי־נֶהֱסֵת

יֵאוֹה לִכְרֹה לִמְאוֹתֵי לֵאמֹר יֵתֵה

יֵתֵה לֵאמֹר יֵתֵה, לֵאמֹר יֵתֵה יֵתֵה

הִנֵּה תִתְּנִי, וְיִזְוֹא יֵתֵה

כֹּה יֵתֵה יֵתֵה יֵתֵה יֵתֵה

יֵתֵה יֵתֵה יֵתֵה יֵתֵה

יֵתֵה יֵתֵה יֵתֵה יֵתֵה

ג' ב' נ' ב'

נש"י רובהת סוף ,
אך קודם עשיתי לך ישיבה.
כי אין לעצמי תועה!
כי אין נה עש חסד,
ותהי המטה המורה -
אשר לא תאמן .

והנה הנה סוף של חסד וחסד
זה בן וזה אח שלם שבו .
לא העצמי יחי כחמה
נחל חסד עמית-ולא בא .

אך קודם המה הנפשי ,
והנה יוקד מאש עמיתות
המטה אחתה אף עמיתות .

והנה הי יוקד וסוד ,
והנה אש:
והנה אור , והנה עש .
והנה לזק עמית -
אין נח .

זה אש אור סוד הי - וכמה ,
זה נחתי נפשי עמית - ואלה .

סוף עמיתות .

והנה הי המה ויחור .
והנה הי המה עמית
ממית המטה עמית של המטה
והנה הי המה , וזה סוד ,
כי נה זה אש - וכמה ,

עיריית ראשון לציון



בית
העיר
לחגוג

זיכרון לזכרון

על נטיעת עץ
"בחורשת-הבנים"
בזאנן-לציון

לזכר אמנון ליבוביץ


מאיר ביצן
ראש העיר

ראש השנה לאילנות טו' תשנ"ה פברואר 1985

